

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: L. A.
bytem X

proti

žalované: Rektorka Univerzity Karlovy
sídlem Ovocný trh 560/5, 116 36 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí rektorky Univerzity Karlovy ze dne 30. 8. 2024, č. j. UKRUK/117053/2024-9,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce byl v akademickém roce 2024/2025 uchazečem o studium na bakalářském studijním programu Asijská studia – TIBETANISTIKA (B0231A090069) (dále též „studijní program“) na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze (dále též „fakulta“ či „Filozofická fakulta“). Rozhodnutím děkanky Filozofické fakulty v Praze ze dne 28. 6. 2024, č. j. UKFF/117053/2024-4 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) nebyl žalobce ke studiu ve studijním programu přijat, neboť v přijímací zkoušce získal 35 z celkových 100 bodů, přičemž ke přijetí bylo zapotřebí získat alespoň 50 bodů. Žalobce tudíž nesplnil všechny podmínky pro přijetí ke studiu.
2. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Rektorka Univerzity Karlovy (dále jen „rektorka“ nebo „žalovaná“) svým rozhodnutím ze dne 30. 8. 2024, č. j. UKRUK/117053/2024-9 (dále jen „napadené rozhodnutí“), odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
3. Proti prvostupňovému a napadenému rozhodnutí žalobce brojil žalobou, jejíž posouzení je předmětem tohoto soudního řízení.

II. Napadené rozhodnutí

4. Rektorka v napadeném rozhodnutí předně shrnula dosavadní průběh řízení. Uvedla, že podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění do 18. 2. 2025 (dále jen „zákon o VŠ“), může vysoká škola nebo fakulta stanovit další podmínky pro přijetí ke studiu týkající se určitých znalostí, schopností, nadání nebo prospěchu. Filozofická fakulta takové podmínky přijala a zveřejnila; ze spisu však vyplývá, že žalobce tyto podmínky nedosažením minimální bodové hranice pro přijetí nesplnil.
5. K námitce zmatečnosti řízení konáním neavizované písemné zkoušky rektorka sdělila, že stanovení obsahu a formy přijímací zkoušky je v působnosti orgánů vysoké školy; v případě Filozofické fakulty je přijímací zkouška upravena v bodě 5.1.1 „Podmínek přijímacího řízení ke studiu na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy pro studium začínající akad. Rokem 2024/2025: bakalářské a magisterské studium“ (dále jen „Podmínky přijímacího řízení“), kdy tyto podmínky byly řádně a včas zveřejněny na internetových stránkách fakulty. Podle odkazovaného bodu a článku 6 odst. 1 Řádu přijímacího řízení pro uchazeče Univerzity Karlovy ze dne 8. 2. 2018 (dále jen „Řád přijímacího řízení“) může mít přijímací zkouška či její část různé písemnou, ústní, talentovou či kombinovanou formu. Z odborných požadavků pro bakalářský studijní program Tibetanistika potom vyplývá, že přijímací zkouška byla jednokolová ústní, přičemž se skládala ze čtyř částí: tří ústních a jedné písemné.
6. Pozvánka k přijímacím zkouškám má jednotný formát napříč studijními programy. Výše uvedený čtyřprvkový formát přijímací zkoušky podle rektorky odpovídá bodu 5.1.1 Podmínek přijímacího řízení. Jasně z něj totiž vyplývá, že i jednotlivé části každého kola mohou mít různou formu. Rektorka zdůraznila, že je zapotřebí rozlišovat mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

plnohodnotnou písemnou zkouškou a písemným testem, který je jen dílčí a marginální součástí ústní zkoušky. Informace, že součástí ústní zkoušky studijního programu bude i písemný test, přitom byla na od 1. 10. 2023 zveřejněna ve studijním informačním systému (dále jen „SIS“) i na internetových stránkách fakulty. Odkaz na internetové stránky je součástí přihlášky, kterou žalobce obdržel. Výzva k prostudování pravidel přijímacího řízení byla přitom také v příloze k pozvánce. Žalobce tak měl mnoho možností seznámit se s podmínkami přijímacího řízení. Rektorka dále doplnila, že zatímco u v případě písemného testu byl nadprůměrný, u zbylých částí zkoušky žalobce dosáhl podprůměrných výsledků. I kdyby v písemném testu získal maximální počet bodů, nestačilo by to na přijetí žalobce ke studiu. Argumentaci žalobce o porušení procesní stránky přijímacího řízení zařazením písemného testu do zkoušky proto rektorka vyhodnotila jako účelovou a neopodstatněnou. Podoba přijímací zkoušky nebyla v rozporu se zákonem ani s vnitřními předpisy univerzity. Zkouška byla pro všechny uchazeče stejná a její podmínky byly zveřejněny v předstihu v souladu se zákonem.

7. Za nepravdivé rektorka označila tvrzení žalobce, že informace v SIS jsou zavádějící, neboť body za písemnou část zkoušky nejsou vůbec uvedeny. Bodový výsledek se žalobce dozvěděl již na konci zkoušky z protokolu. Bodové hodnocení bylo následně zveřejněno v elektronickém systému, o čemž byl žalobce informován e-mailem. Ze spisové dokumentace vyplývá, že body za test byly započítány podle požadavků studijního programu.
8. Argumentaci žalobce, že v přijímacím řízení mělo být více hodnoceno co umí, než co neumí, a že počet bodů považuje za diskvalifikující, potom společně se subjektivním hodnocením přijímacího řízení žalobcem rektorka označila za subjektivní domněnky žalobce, které jsou obecné, nekonkrétní, nepodložené a na hraně srozumitelnosti. Pro absenci argumentace a rozvedení tvrzení podle rektorky není možné tyto argumenty přezkoumat a přihlédnout k nim. Za neznalosti nadto nebyly strhávány body. Ohledně námitek „nedemokratičtost vs. Legalita“, „ochrana veřejného zájmu“ a „etický rozměr“ žalobce obecně namítal porušení citovaných ustanovení zákona a etického kodexu Univerzity Karlovy (dále jen „*etický kodex*“). Námitky však byly jen v obecné rovině a podle rektorky z nich nelze zjistit, v čem žalobce spatřuje porušení konkrétních předpisů. Rektorka na ně tedy nemůže reagovat, proto je považuje za neopodstatněné. K nenaplnění požadovaného stavu studentů a nehospodárnosti poté uvedla, že jde o obecné, nekonkrétní a s předmětem odvolání nesouvisející domněnky ke kterým nelze přihlížet. Stejně tak nelze přihlížet k argumentaci zájmem o obor.
9. Stran rozporu mezi požadavky přijímacího řízení a informacemi v příloze k pozvánce na přijímací zkoušku ohledně motivace uchazeče ke studiu rektorka namítla, že žalobce směšoval podmínky přijímacího řízení a informace o možnostech odvolání. Ze spisové dokumentace rektorka zjistila, že stran motivace byl žalobce ohodnocen 10 body a připomněla rozsah přezkumu odvolání. Samotná motivace nezakládá důvod pro vyhovění odvolání.
10. Námitku nedostatečné úpravy vnitřních předpisů a porušení standardů kvality přijímacího řízení rektorka považovala za bezpředmětnou; žalobce nevysvětlil souvislost námitek s předmětem odvolání. Podle článku 6 odst. 7 Řádu přijímacího řízení má zkušební komise tři členy; zkoušky konané ústní formou se musí účastnit nejméně dva členové zkušební komise, u písemné zkoušky není účast zkušební komise nutná. Ze spisu vyplývá, že u ústní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

části zkoušky byla přítomna tříčlenná komise a u písemného testu byla přítomna jedna členka zkušební komise; zkouška tedy proběhla v souladu s předpisy.

11. K námitce absence obligatorních náležitostí poté argumentovala, že prvostupňové rozhodnutí bylo vytvořeno ve dvou vyhotoveních: originál opatřený podpisem proděkanky je obsažen ve spise, stejnopis obsahující doložku „za správnost vyhotovení“ včetně jména, příjmení a podpisu zodpovědné osoby, byl odeslán žalobci. Námitka porušení ustanovení § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), tak neodpovídá skutečnosti, není opodstatněná.
12. Rektorka uzavřela, že žalobcovy námitky nemohla zohlednit, neboť předmětem odvolacího řízení je posouzení toho, zda uchazeč o studium splnil podmínky pro přijetí. Ze spisu vyplývá, že tyto podmínky splněny nebyly. Nezjistila ani jiné vady prvostupňového rozhodnutí, proto jej potvrdila a odvolání zamítla.

III. Argumentace účastníků řízení

13. Žalobce v žalobě požadoval, aby soud prvostupňové a napadené rozhodnutí v napadené části označil za neplatné.
14. Předně shrnul dosavadní průběh řízení a uvedl, v čem spatřoval aktivní a pasivní žalobní legitimaci. Upřesnil, že nenapadá závěry přijímací komise jako celku, nýbrž jen ve svém případě. Nenapadal ani skutečnost, že je na univerzitě, kolik kol bude přijímací řízení mít a jakou formou bude probíhat, a že v přijímacím řízení obdržel 35 ze 100 bodů; tedy že nedosáhl na minimální hranici pro přijetí ke studiu.
15. Žalobce předně namítal, že zkušební komise nebyla v průběhu zkoušky řádně obsazena. U ústní části zkoušky byli ve skutečnosti pouze dva členové zkušební komise; třetí osoba, která protokol podepsala, nebyla v průběhu zkoušky v místnosti vůbec přítomna. Pokud u ústní části zkoušky postačí přítomnost dvou členů zkušební komise, nemusí být vůbec jmenován člen třetí. Pokud byl však tento člen do zkušební komise jmenován, u zkoušky přítomen nebyl a protokol o ní jen podepsal, má tato skutečnost za následek porušení interních pravidel vysoké školy a neplatnost přijímací zkoušky.
16. Dále namítal, že došlo k porušení formální stránky přijímacího řízení. Z pozvánky k přijímacímu řízení vyplývá, že písemná zkouška se konat neměla, v pozvánce nikdy a nikde nebyla informace o jejím konání uvedena. Přesto se ve skutečnosti konala. Informace o nekonání písemné části zkoušky tak byla zavádějící. Žalovaná argumentovala, že pozvánka na všechny studijní obory má jednotný formát. Studijní programy však nemají stejné podmínky přijetí. Žalobce se nehlásí na všechny studijní obory, jen na výše specifikovaný studijní program. Měl tedy legitimní očekávání, že jemu poskytnuté informace budou kompletní a odpovídat skutečnosti. Z ustanovení článku 6 odst. 1 Řádu přijímacího řízení nevyplývá, že jednokolová ústní část obsahuje také část písemnou. Konání písemné části je v kontradikci s uvedeným ustanovením.
17. Závadná byla podle žalobce také procesní stránka přijímacího řízení, neboť fakulta nerespektovala procesy, které si sama nastavila tím, že se písemná část zkoušky konala, ač se podle pozvánky konat neměla. Argumentace univerzálností pravidla pro všechny fakulty by podle žalobce neměla obstát, protože každá přijímací zkouška je specifická a týká se vždy jednotlivce. Pokud žalovaná uvádí, že přijímací zkouška byla jednokolová a ústní, avšak fakticky měla tři ústní části a jednu písemnou, je takové tvrzení žalované z pohledu práva neakceptovatelné, nelogické a jazykově rozporné. Interním normám univerzity nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

analogií přisuzovat nesmyslné výklady, v této souvislosti žalobce odkázal na ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v rozhodném znění (dále jen „*občanský zákoník*“). Přijímací řízení bylo zatíženo procesní zmatečností, neboť se konala neavizovaná písemná část zkoušky, čímž došlo k porušení ustanovení čl. 6 Řádu přijímacího řízení.

18. Žalobce v této souvislosti dále argumentoval, že body za písemnou část zkoušky nebyly v SIS uvedeny, ačkoliv se písemná část zkoušky konala. Informace považoval za zavádějící a nepřesné, respektive naprosto zmatečné. Přičítání bodů za písemnou část přijímací zkoušky žalobci ani ostatním uchazečům o studium právní normy ani interní předpisy univerzity neznají, je tedy nepřipustné. Procesní chyby tak měly zásadní vliv nejen na výsledek žalobce, ale také na výsledky ostatních uchazečů o studium. Řízení bylo zatíženo také nesrozumitelností, protože žalobci nebylo zřejmé, zda se body za písemnou část zkoušky započítávají; pokud ano, je otázkou proč, když se podle pozvánky písemná část neměla konat. Pokud ne, je také otázkou proč, když se písemná část fakticky konala. Každý projev musí být určitý a srozumitelný; pokud obsah nelze zjistit ani výkladem, je právní jednání zdánlivé (odkazoval na ustanovení § 553 odst. 1 občanského zákoníku).
19. Namítal také, že požadavky přijímacího řízení si vzájemně odporují. Pokud je motivace ke studiu jedním z aspektů hodnocení, odporuje tato skutečnost článku 8.3 přílohy k pozvánce, podle které důvodem vyhovění odvolání nemůže být např. motivace uchazeče. V této souvislosti přiblížil kritéria bodového hodnocení motivace ke studiu.
20. V postupu žalované žalobce dále spatřoval porušení ustanovení § 1 písm. b) zákona o VŠ, konkrétně v porušení transparentnosti, jasnosti a srozumitelnosti přijímacího řízení. Dále uvedl, že došlo k porušení ochrany veřejného zájmu, rovnosti, nestrannosti a legitimního očekávání, které přesahují zájem žalobce a zakládají porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Vedle toho byl postup žalované také porušením článku 6 etického kodexu.
21. Vadu žalobce spatřoval také v mezerách interních aktů univerzity a v porušení standardů kvality, neboť ve článku 6 odst. 7 Řádu přijímacího řízení chybí informace o přijímací komisi v případě kombinované formy zkoušky, přičemž odpověď z dosavadních interních norem fakulty nelze podle žalobce dovodit. V neprospěch žalobce nemůže být posuzována skutečnost, že pro absenci úpravy obsazení zkušební komise není možné přezkoumat, zda byly požadavky stran členů přijímací komise splněny. Žalobce v tomto spatřoval porušení ustanovení článku 2 Pravidel systému zajišťování a vnitřního hodnocení kvality Univerzity Karlovy.
22. Žalobce konečně namítal, že prvostupňové rozhodnutí postrádá obligatorní náležitosti rozhodnutí. Namítal, že Mgr. R. H. svým podpisem nemohla nahradit podpis děkana. Nadto absentuje také podpis proděkana pro studium a přijímací řízení, který měl být k rozhodnutí připojen absentuje-li podpis děkana. Žalobce v tomto nedostatku spatřoval nicotnost prvostupňového rozhodnutí. Za vadu považoval také skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí postrádá malý státní znak, čímž došlo k porušení ustanovení § 2 odst. 1 písm. r) zákona č. 352/2001 Sb., o užívání státních symbolů, ve znění pozdějších předpisů.
23. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“) zamítl. Eventuelně v případě shledání oprávněnosti některých vad argumentovala, že k vadám řízení, které nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se podle ustanovení § 75 odst. 3 s. ř. s. nepřihlíží.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

24. Stran nesrovnalosti ohledně počtu členů zkušební komise u přijímací zkoušky, žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a zopakovala v něm obsaženou argumentaci. Dodala, že obsazením komise se zabývala ve vztahu k jiné námitce; argumentace nedostatečným obsazením zkušební komise je nová, nebyla uplatněna v rámci správního řízení. S odkazem na komentářovou literaturu k s. ř. s. argumentovala, že soud by proto k takové námitce neměl přihlížet. Počet členů komise se řídí článkem 6 odst. 7 Řádu přijímacího řízení: zkoušky konané ústní formou se z nejméně tříčlenné zkušební komise musí účastnit alespoň dva její členové, u písemné zkoušky nemusí být zkušební komise přítomna. Ze správního spisu žalovaná zjistila, že u přijímací zkoušky byla přítomna tříčlenná komise, jen u písemné části dozor vykonávala jedna členka komise. Počet členů komise tedy odpovídal vnitřním předpisům univerzity. Případná absence jednoho člena zkušební komise by nadto s ohledem na článek 6 odst. 7 Řádu přijímacího řízení rozpor s těmito předpisy stejně nezpůsobila.
25. K porušení formy a procesu přijímacího řízení, tedy nesouladu mezi pozvánkou a skutečností stran písemného testu, žalovaná taktéž zopakovala argumentaci z napadeného rozhodnutí: test byl pouze dílčí součástí ústní zkoušky, což bylo v souladu s podmínkami přijímacího řízení, které byly řádně zveřejněny. Informace o písemném testu byla na internetových stránkách fakulty a SISu, žalobce se s nimi mohl a měl seznámit. Doporučení projít si pravidla a podmínky přijímacího řízení bylo obsaženo v příloze pozvánky. Pozvánka sama přitom podle žalované měla pouze informativní charakter a odkazovala na závazné podmínky, s nimiž se měl uchazeč seznámit. Naopak závazné podle ní jsou podmínky přijímacího řízení, které byly řádně stanoveny a zveřejněny. Je na odpovědnosti žalobce, že se s nimi neseznámil. Tvzení žalobce, že se řídil jen obsahem pozvánky, nadto nekoresponduje skutečnost, že k přijímací zkoušce předložil seznam literatury, který nebyl obsažen v pozvánce, nýbrž na odkazovaných internetových stránkách fakulty. Musel tedy vědět i o ostatních podmínkách přijímací zkoušky. Měl-li žalobce přesto za to, že se písemná část zkoušky neměla konat, měl možnost na tuto skutečnost upozornit v rámci přijímacího řízení a děkanka či pověřená osoba mohla zkoušku či její část ukončit. Žalobce však proti písemnému testu žádnou námitku nevzněl, nijak proti ní neprotestoval, po zkoušce podepsal protokol s bodovým hodnocením celé zkoušky včetně testu. V této souvislosti žalovaná zopakovala, že i plný počet bodů z písemného testu by na výsledku žalobce nic nezměnil.
26. K námitce týkající se údajného zavádějícího zobrazení bodového hodnocení v SIS, kde podle žalobce chyběly body za písemnou část, žalovaná namítala, že body byly řádně započítány a uchazeč byl s výsledkem seznámen, což stvrdil svým podpisem. Údajný rozpor mezi požadavky přijímacího řízení a informacemi v příloze k pozvánce, konkrétně ohledně hodnocení motivace ke studiu, poté žalovaná vysvětlovala argumentací, že žalobce směřuje dvě odlišné věci – hodnocení motivace jako součásti zkoušky a nemožnost úspěšně odvolat se pouze odkazem na motivaci ke studiu. K námitce týkající se obecných tvrzení o nedemokratičnosti, porušení veřejného zájmu a porušení etických zásad žalovaná zopakovala, že tyto námitky nejsou konkretizovány a nelze na ně věcně reagovat, proto je považovala za neopodstatněné. Stran námitky údajných mezer ve vnitřních předpisech univerzity a porušení standardů kvality poté žalovaná opět odkázala na předchozí argumentaci ohledně složení komise a konstatovala, že přijímací řízení proběhlo v souladu s předpisy.
27. K námitce směřující proti formálním náležitostem prvostupňového rozhodnutí k absenci podpisu oprávněné osoby žalovaná uvedla, že žalobce obdržel toliko stejnopis, který

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

obsahuje náležitosti podle ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu; originál rozhodnutí vlastnoruční podpis obsahuje. Absence otisku úředního razítka podle žalované nezakládá nicotnost ani nezákonnost rozhodnutí, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu: v této souvislosti citovala jeho rozsudek ze dne 23. 4. 2014, č. j. 6 Ads 87/2013 – 131, a ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48.

28. Žalobce žalobu doplnil replikou. V ní předně zopakoval, že třetí člen zkušební komise nebyl po celou dobu konání přijímací zkoušky přítomen v místnosti. Tuto skutečnost považuje nejen za procesní pochybení, ale i za etický problém. Žalobce byl v legitimním očekávání, že takového excesu se prestižní univerzita nemůže dopustit. Účelem žalobce nebylo nechávat si argumenty až pro soudní řízení. Uznal, že soudní řízení není pokračováním toho správního, poukázal však na obrannou povahu s. ř. s. Podle žalobce je na soudu, zda jako důkaz připustí výslech členů zkušební komise. Uvedl, že podepsání protokolu členem zkušební komise ex post nemohl nijak zabránit.
29. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalované, která rozlišovala mezi plnohodnotnou písemnou zkouškou a jen marginálním písemným testem. Právní úprava, pozvánka ani další podklady k přijímací zkoušce s takovým dělením nepočítají, jde o ryzí spekulaci žalované. Případný převažující charakter zkoušky měl být žalovanou označen. Jestliže však v pozvánce uvedla, že přijímací zkouška je jednokolová a ústní, přičemž písemná část se nekoná, s odkazem na ustanovení § 4 občanského zákoníku žalobce dovedl, že pokud se písemná zkouška fakticky konala, došlo k porušení vlastních pravidel, což činí přijímací řízení neplatným. Úvahy o nedosažení minimálního počtu bodů s ohledem na porušení procesních pravidel považoval žalobce za irrelevantní.
30. Argumenty žalované o jednotném formátu pozvánek považuje za nedůstojné a zavádějící. Zopakoval v této souvislosti argumentaci, že se hlásil jen na jeden studijní obor a měl legitimní očekávání o transparentnosti, jasnosti a odbornosti přijímacího řízení. Tvrzení, že žalobce byl odpovědný za seznámení-se s doporučujícími informacemi, označil za nepodloženou fabulaci. Nesouhlasil ani s tvrzením, že pozvánka má pouze informační charakter. Tvrdil, že pozvánka má závaznou povahu, neboť je adresována konkrétnímu uchazeči a slouží k ověření jeho identity. Pokud by měla být pouze informativní, mělo by to být výslovně uvedeno. Poté zopakoval svou argumentaci o irrelevanci argumentu, že by i při naprostém úspěchu v písemné části nedosáhl na potřebné množství bodů. Zdůraznil, že má právo zvolit si způsob obrany a že nevyužití námitek v průběhu přijímacího řízení nezakládá překážku pro podání žaloby.
31. Žalobce dále opakovaně namítal, že systém SIS neuváděl body za písemný test, čímž došlo k netransparentnosti a zavádějícímu zobrazení výsledků. Tuto skutečnost dokládal výpisem ze systému. Za právně nelogické považoval, že motivace ke studiu je součástí bodovaného hodnocení, ale nelze ji napadnout v odvolacím řízení. Tuto skutečnost označil za absurdní, přestože počet jím získaných bodů za tuto část nerozporuje.
32. Trval na tom, že žalovaná porušila ustanovení § 1 zákona o VŠ, § 2 odst. 4 správního řádu a § 6 etického kodexu. Argumentaci žalované, že se jedná o příliš obecné normy, odmítl a považoval ji za bagatelizaci a projev negativního vztahu žalované k základním právním hodnotám.
33. Zopakoval také argumentaci stran absence úředního razítka na prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaná podle něj odkazovala na již překonanou judikaturu. Prvostupňové rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

neobsahuje žádné razítko, ani text „otisk úředního razítka“. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2012, č. j. 4 As 44/2012 – 29, a ustanovení § 5 zákona o užívání státních symbolů. Tvrdil, že se nejedná o triviální pochybení, ale o porušení § 69 odst. 1 správního řádu. Ačkoliv tato vada sama o sobě nemusí znamenat nicotnost rozhodnutí, nicotnost dovozoval také z nesprávných odkazů na zákonné zmocnění ve smyslu zákona o VŠ. Děkanka podle něj měla pravomoc rozhodnout pouze o přijetí uchazeče, nikoliv o nepřijetí, a rektorka neaktivovala své zákonné zmocnění jako odvolací orgán, neboť odkázala jen na ustanovení § 50 odst. 7 zákona o VŠ, nikoliv též na odst. 8 téhož zákona.

34. Žalovaná na repliku žalobce dále nereagovala.

IV. Jednání před Městským soudem v Praze

35. Jednání ve věci se před městským soudem konalo dne 26. 8. 2025.
36. Žalobce u soudu namítl, že prvostupňové rozhodnutí děkanky ve výroku obsahuje odkaz na ustanovení § 50 odst. 2 zákona o vysokých školách. To umožňuje rozhodnout pouze o přijetí, odkaz na zákonné zmocnění tedy není správný. Odůvodnění je nepřezkoumatelné, pakliže děkanka uvádí, že uchazeč nesplnil všechny podmínky, neuvedla, které nesplnil. K rozhodnutí rektorky namítl, že to odkazuje na ustanovení § 50 odst. 7 zákona o vysokých školách, správně mělo být odkazováno na § 50 odst. 6 zákona o vysokých školách. Rektorka odkazem na § 50 odst. 7 zákona o vysokých školách pouze deklarovala, že je odvolacím orgánem, rozhodnutí pak neobsahuje odkaz na § 50 odst. 8 zákona o vysokých školách. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je sice propracovanější, s tím se však měla vypořádat již děkanka. Nepřítomnost třetího člena komise v místnosti v průběhu celé zkoušky má mj. etický rozměr, doc. B. jako proděkan pro hodnocení kvality by takový stav neměl akceptovat, žalobce byl v legitimním očekávání, že by si univerzita takový exces nedovolila. Podepsání protokolu ex post třetím členem komise nemůže žalobce nijak zabránit. Dále setrval na tom, že pokud žalovaný v pozvánce uvedl, že jde o jednokolovou ústní zkoušku a písemná část se nekoná, je jeho povinností, aby tato pravidla dodržel. Pozvánka dle žalobce má závazný charakter vzhledem k tomu, že je vždy přidělena konkrétnímu uchazeči, jehož identita se poté ověřuje. Podle žalobceva názoru je nelogické, aby v odvolání nebylo možno napadnout část bodované zkoušky – motivace. Má rovněž za to, že dostatečně argumentoval, v čem spočívá rozpor postupu žalobce s § 1 zákona o vysokých školách, s § 2 odst. 4 správního řádu a § 6 Etického kodexu Univerzity Karlovy. Poukázal pak na to, že náležitostí rozhodnutí je podle § 69 úřední razítko – malý státní znak dle § 5 zákona o užívání státních symbolů. Setrval na tom, že žalovaný zde vychází z překonané judikatury. Poukázal na to, že rozhodnutí Filozofické fakulty neobsahuje žádné razítko, ani elektronické a neobsahuje ani „otisk úředního razítka“.
37. Poukázal na to, že ve zveřejněných podmínkách k přijímacímu řízení v SIS je jako část zkoušky uvedena diskuze nad tématem bakalářské práce, což je rovněž v rozporu s tím, co bylo uvedeno v podmínkách přijímacího řízení. Podle žalobce mělo přijímací řízení jako celek řadu právních, personálních a technických vad, že jako celek mělo být neplatné. Pokud pozvánky vychází z jednotného vzoru, má žalobce za to, že by měla být pro každou fakultu specifická.
38. Žalovaná namítla, že žalobce některé vady vůči výrokové části namítl nově. K ustanovení § 50 odst. 2 zákona o vysokých školách uvedla, že to se netýká přijímacího řízení. Stručné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

odůvodnění děkanky podle žalované není nepřezkoumatelní, jelikož rozhodovací důvody z něj vyplývají. K rozhodnutí rektorky uvedla, že dle judikatury může odvolací orgán do určité míry doplnit odůvodnění správního orgánu I. stupně. Žalovaná uvedla, že podstatné je to, že protokol o zkoušce souhlasí s podmínkami přijímacího řízení, debata nad tématem bakalářské práce je součástí přijímacího pohovoru pro navazující magisterského studia.

39. Soud na jednání provedl důkaz: relevantními částmi Řádu přijímacího řízení (dostupný na: <https://cuni.cz/UK-8919.html>), zejména jeho článkem 6 odst. 1, 7 a kopii o průběhu správního řízení ze SIS (Příhláška č. 1210380 – obor: Asijská studia: Tibetanistika) předloženou žalobcem. Provedl také důkaz relevantními částmi podmínek přijímacího řízení na Filozofickou fakultu UK pro akademický rok 2024/2025 (body 5.1.1, 5.2.1) vč. odborných požadavků pro jednotlivé studijní programy (Asijská studia: specializace Tibetanistika) a výpis podmínek ke studiu v oboru Tibetanistika zveřejněný dne 30. 11. 2023.
40. Soud neprovedl důkazy navrhované žalobcem: prvostupňovým ani napadeným rozhodnutím, odvoláním žalobce, pozvánkou k přijímací zkoušce a její přílohou. Jedná se totiž o součásti předloženého správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, [č. 2383/2011 Sb. NSS]). Stejně tak se podle § 121 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve spojení s § 64 s. ř. s. dokazování neprovádí právními předpisy obsaženými ve Sbírce zákonů, soud proto neprováděl důkaz ani navrhovanými ustanoveními obecně závazných předpisů zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a zákona č. 352/2001 Sb., o užívání státních symbolů České republiky.
41. Soud shledal za nadbytečný důkaz výslechem členů zkušební komise, kterým chtěl žalobce dosvědčit své tvrzení, že v průběhu zkoušky byli ve zkušební místnosti jen dva její členové. S ohledem na obsah článku 6 odst. 7 řádu přijímacího řízení však tato skutečnost nemá dopad na zákonnost prvostupňového ani napadeného rozhodnutí (v podrobnostech viz odůvodnění níže). Obsahem internetové stránky <https://www.ff.cuni.cz/prijimaci-řízení/studijni-obory/bakalarske-obory/asijska-studia/tibetanistika/#prijimacky> soud dokazování také neprovedl, neboť tento žalobcem uvedený odkaz již není platný, nicméně kritéria hodnocení motivace, jejichž prokázání se žalobce tímto odkazem domáhal, jsou ale obsažena také ve výpisu podmínek přijímacího řízení ze SIS, který je součástí správního spisu. Tento důkaz je tedy nadbytečný.
42. Etickým kodexem Univerzity Karlovy soud dokazování neprováděl rovněž pro nadbytečnost. Pro posouzení žalobních bodů, zde konkrétně obecné námitky porušení požadavku na dodržování zákonů a ostatních právních předpisů a ochrany dobrého jména univerzity ze strany členů akademické obce a zaměstnanců univerzity, nebylo provedení tohoto důkazního prostředku nezbytně nutné. Pravidly systému zajišťování a vnitřního hodnocení kvality Univerzity Karlovy soud dokazování také neprováděl pro nadbytečnost. Žalobcem odkazovaný bod 2.2 těchto pravidel není zásadní a jeho provedení důkazem není nezbytné pro posouzení námitky o nedostatečném standardu přijímacího řízení, který měla způsobit nedostatečná úprava stran počtu členů zkušební komise v průběhu zkoušení.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

43. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

44. Žalobce jako žalovanou označil jak Univerzitu Karlovu, tak Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, která však v rámci zde posuzovaného správního řízení vystupuje jako orgán prvního stupně. Podle ustanovení § 69 s. ř. s. platí, že žalovaným je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ten správní orgán, který vydal rozhodnutí v posledním stupni správního řízení. Stran pasivní žalobní legitimace tedy není podstatné, koho žalobce v žalobě jako žalovaného označí; žalovaný je určen kogentně přímo zákonem. Jestliže žalobce označí v žalobě jako žalovaného správní orgán prvního stupně, ale z obsahu žaloby je zřejmé, že brojí i proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, je věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56 [č. 534/2005 Sb. NSS]).
45. Správní soudy v minulosti judikovaly, že žalovaným v případě nepřijetí žalobce ke studiu na vysoké škole podle ustanovení § 50 zákona o VŠ je samotná univerzita. Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 29. 4. 2014, č. j. 2 As 23/2014 – 34, a ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 – 63, s odkazem na ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) a § 10 odst. 1 zákona o VŠ dovodil, že rektor univerzity je při přezkumu rozhodnutí o (ne)přijetí ke studiu v postavení orgánu veřejné správy, který rozhodl v posledním stupni. Právě rektor (zde rektorka) je tedy ve smyslu legislativní zkratky zavedené v ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalovaným správním orgánem. Soud proto jako s žalovanou jednal s rektorkou Univerzity Karlovy. Je přitom nerozhodné, že samotný soud v průběhu soudního řízení (zejména v přípisu ze dne 21. 11. 2024, č. j. 10 A 114/2024 – 15) za žalovanou označoval samotnou univerzitu. Z odkazovaného rozsudku kasačního soudu č. j. 2 As 23/2014 – 34 totiž vyplývá, že takové pochybení správního soudu nemůže mít vliv na práva stěžovatele a ani na věcnou správnost přezkoumávaného rozsudku.
46. Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti.
47. Přihláška žalobce jako uchazeče o studium ve studijním programu byla Filozofické fakultě doručena 29. 2. 2024. Přihláška byla žalobci formou e-mailu ze dne 1. 3. 2024 potvrzena jako zaevidovaná a zaplacená. Text e-mailu mimo jiné obsahuje doporučení o seznámení se s Podmínkami přijímacího řízení a obecné informace o přijímacím řízení. U obou informací jsou uvedeny odkazy na příslušné internetové stránky.
48. Žalobci byla následně dne 26. 4. 2024 odeslána pozvánka k přijímací zkoušce pro akademický rok 2024/2025 ze dne 25. 4. 2024, č. j. UKFF/117053/2024-2. V jejím textu je uvedeno, že písemná zkouška se nekoná. Současně pozvánka obsahuje informace o konání ústní zkoušky a odkaz na podrobnosti k podmínkám ústní zkoušky, včetně odkazu na odborné požadavky jednotlivých studijních programů. Taktéž příloha pozvánky obsahuje doporučení stran seznámení se s obecnými podmínkami přijímacího řízení a odbornými požadavky studijního programu. Z bodu 2.1 této přílohy se podává, že přijímací zkouška je jednokolová ústní. Bod 3 přílohy pozvánky poté obsahuje informaci o bodovém hodnocení, který se uchazeč o studium dozví na konci zkoušky, kdy podepíše protokol o průběhu zkoušky; celkové výsledky měly být zveřejněny 28. 6. 2024. Z bodu 7.1 pozvánky vyplývá, že v případě neúspěchu bude uchazeči o studium zasláno rozhodnutí děkana o nepřijetí ke studiu. Bod 8 poté obsahuje poučení stran odvolání: mimo jiné upozornění, že v odvolacím řízení se prověřuje pouze soulad rozhodnutí se zákonem o VŠ, interními předpisy fakulty a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

univerzity a platnými podmínkami přijímacího řízení, přičemž důvodem pro vyhovění odvolání nemůže být například motivace uchazeče či zájem o obor.

49. Z protokolu o přijímací zkoušce ze dne 3. 6. 2024 se podává, že žalobce získal celkem 35 bodů, z toho 10 bodů a motivaci ke studiu tibetanistiky, 5 bodů za tibetské reálie, 12 bodů za obecné vědomosti o jazyce a jazycích a 8 bodů z písemného testu z angličtiny na úrovni B1. Protokol vedle žalobce podepsali také tři členové zkušební komise.
50. Dne 28. 6. 2024 děkanka Filozofické fakulty Univerzity Karlovy vydala prvostupňové rozhodnutí, které bylo vlastnoručně podepsáno proděkanou pro studium a přijímací řízení. Žalobci bylo toto rozhodnutí (respektive jeho stejnopis, jehož kopie je také ve spise) doručeno 30. 7. 2024. Téhož dne proti němu žalobce podal v plném rozsahu odvolání. Rektorka o něm rozhodla dne 30. 8. 2024 napadeným rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 16. 9. 2024.
51. Obsahem správního spisu jsou dále podklady v podobě „Podmínek přijímacího řízení ke studiu na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy pro studium začínající akademickým rokem 2024/2025: bakalářské a magisterské studium“, včetně odborných požadavků pro specializaci tibetanistiky, a výpis podmínek přijímacího řízení oboru „Asijská studia se specializací Tibetanistika (0231TA0900530112)“ ze dne 12. 12. 2024. Relevantní části obsahu těchto dokumentů jsou popsány níže v rámci odůvodnění.
52. Soud dále přistoupil k vypořádání žalobních námitek.

V.1 Nepřezkoumatelnost rozhodnutí děkanky

53. Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Žalobce namítl, že pokud děkanka uvádí, že uchazeč nesplnil všechny podmínky, neuvedla, které nesplnil. Je-li odůvodnění napadeného rozhodnutí propracovanější, s těmito skutečnostmi se však měla vypořádat již děkanka.
54. Žalobce tuto námitku uplatnil poprvé až na jednání soudu, tj. po uplynutí dvouměsíční lhůty, v níž lze žalobu rozšířit o další žalobní body (srov. § 71 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí je však soud povinen posoudit i bez návrhu ex officio (§ 76 odst. 1 s. ř. s.), soud proto tuto námitku i tak vypořádal.
55. Děkanka v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poukázala nejprve na to, že Filozofická fakulta stanovila v souladu s § 48 odst. 1 až 3 a § 49 odst. 1 zákona o VŠ ve spojení s čl. 2 a 3 Řádu přijímacího řízení pro uchazeče Univerzity Karlovy, podmínky pro přijetí ke studiu. Z prvostupňového rozhodnutí poté vyplývá, že žalobce nebyl přijat ke studiu, neboť nesplnil všechny předpoklady ke studiu. Děkanka konkrétně uvedla, že žalobce měl získat v přijímací zkoušce minimálně 50 bodů z maximálního počtu 100 bodů, to však žalobce nesplnil, neboť získal 35 bodů.
56. Již z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tudíž podle názoru soudu výslovně vyplývá, že důvodem pro nepřijetí ke studiu bylo pouze to, že žalobce v přijímacím řízení nedosáhl alespoň nezbytného minima 50 bodů, ale naopak 35 bodů. Stěžejní důvod, pro který žalobce nebyl přijat ke studiu, tedy je z prvostupňového rozhodnutí zcela zřejmý. Jiné důvody pro které žalobce nebyl přijat, z prvostupňového rozhodnutí nevyplývají. Ve shodě s tím je i odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož rovněž vyplývá, že důvodem pro nepřijetí žalobce ke studiu bylo pouze to, že nedosáhl potřebného počtu alespoň 50 bodů; v dalších částech odůvodnění rektorka pak vypořádala odvolací námitky žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

57. Prvostupňové rozhodnutí děkanky i napadené rozhodnutí rektory poté tvoří jeden celek (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25). Podstatné však je, že z obou rozhodnutí jednotně vyplývá stěžejní důvod pro nepřijetí žalobce ke studiu – tj. nedosažení potřebného bodového zisku v přijímacím řízení. Soudu poté z obou rozhodnutí vyplývají jak jejich nosné důvody, tak ve vztahu k napadenému rozhodnutí i to, jak rektorka uvážila o odvolacích námitkách žalobce. Prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí tedy jsou srozumitelná a nepostrádají potřebné rozhodovací důvody. Nejsou tedy nepřezkoumatelná.

V.2 Nedostatky ve složení zkušební komise

58. Žalobce předně namítal, že v průběhu zkoušky byla zkušební komise nesprávně obsazena: v průběhu zkoušení totiž v místnosti byli přítomni jen dva členové tříčlenné komise. Žalobce v tomto spatřoval porušení ustanovení článku 6 odst. 7 řádu přijímacího řízení ze strany fakulty, respektive žalované.
59. Žalovaná argumentovala, že žalobce tuto námitku uplatňuje poprvé v rámci žaloby. V odvolání totiž tato námitka obsažena nebyla. V tom jí soud dává za pravdu. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62 [č. 1742/2009 Sb. NSS] však vyplývá, že žalobce je oprávněn uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, a to bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. „Rozšířený senát se především neztotožnil s názorem, že rozsah přezkumné činnosti soudu by mohl být jakkoliv určován ustanovením 5 s. ř. s. Toto ustanovení je systematicky zařazeno v části první hlavě druhé soudního řádu správního upravující pravomoc a příslušnost soudů, tj. základní podmínky řízení. Je jím vyjádřena zásada subsidiarity soudního přezkumu, nicméně toto ustanovení má dopad na řešení otázky přístupu k soudu a přípustnost žaloby, nikoliv na stanovení mezí, ve kterých bude napadené správní rozhodnutí přezkoumáno. Nevýčerpání řádného opravného prostředku v řízení před správním orgánem má tedy s ohledem na § 68 písm. a) s. ř. s. za následek vždy odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nikoliv zúžení mezí soudního přezkumu.“ Námitka tedy je soudem přezkoumatelná, přestože nebyla uplatněna v rámci správního řízení.
60. Zákon o VŠ stran zkušebních komisí upravuje toliko zkušební komisi při státních zkouškách (§ 53 zákona o VŠ). Úprava zkušebních komisí v souvislosti s přijímacím řízením není v zákoně o VŠ obsažena, její úprava tak vychází jen z podzákonných předpisů.
61. Podle článku 6 odst. 7 Řádu přijímacího řízení „*děkan ustanoví zkušební komise. Zkušební komise má nejméně tři členy. Členem zkušební komise může být pouze akademický nebo vědecký pracovník univerzity nebo jiné instituce. Zkoušky konané ústní formou se musí účastnit nejméně dva členové zkušební komise, u zkoušky konané písemnou formou není účast zkušební komise nutná. Písemná zkouška se hodnotí vždy anonymně ve vztahu k uchazeči*“ (podtržení doplněno soudem).
62. Z citovaného ustanovení se tedy podává, že výlučnou pravomoc ustanovovat zkušební komise má děkan, přičemž výběrem je limitován na akademické a vědecké pracovníky univerzity. Ohledně počtu členů této komise je stanoven jen spodní limit nejméně tří členů. Bez ohledu na tento limit se však ústní zkoušky musí účastnit nejméně dva členové zkušební komise; u zkoušky konané písemnou formou není účast zkušební komise vůbec nutná.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

63. Mezi stranami je spor o to, zda v průběhu ústní zkoušky byli ve zkušební místnosti přítomni tři členové zkušební komise (tvrzení žalované) či jenom dva, přičemž třetí člen této komise jen podepsal zkušební protokol (tvrzení žalobce). S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že pro zákonnost složení komise a její přítomnost při zkoušce bylo podstatné to, že děkan jmenoval tři členy zkušební komise, ti podepsali protokol o zkoušce, což je nesporné. I kdyby pak při zkoušce samotné byli přítomni jen dva její členové, jak tvrdí žalobce, stále platí, že na zákonnost zkoušky to nemá žádný vliv. Takový průběh zkoušky umožňuje právě článek 6 odst. 7 Řádu přijímacího řízení, i tak půjde o nadpoloviční přítomnost členů komise, kteří jsou takto většinově (zde 2 ze 3 členů) schopní svědčit o průběhu zkoušky, vznikne-li vážná pochybnost o jejím průběhu.
64. Jmenování třetího člena zkušební komise, který by se však nakonec ústního zkoušení nezúčastnil, pak nemusí být zbytečné, jak argumentuje žalobce. Stanovení komise lze vnímat ve funkčním smyslu jako určení konkrétních osob, které byly ze strany fakulty resp. univerzity pověřeny provedením ústní přijímací zkoušky. Z Řádu přijímacího řízení vyplývá, že není nezbytně nutné, aby se všichni členové této komise samotného zkoušení účastnili. Absence jednoho člena komise může totiž mít různé praktické důvody (náhlé onemocnění člena atp.). Podstatné je však to, aby průběh zkoušení byla schopna provést nejméně dvoutřetinová většina členů jmenované zkušební komise, nepřítomnost jen jednoho z nich takto nemá žádný vliv na průběh zkoušky.
65. Mezi stranami je nesporné, že přítomnost nejméně dvou členů zkušební komise při žalobcově přijímací zkoušce naplněna byla. Oběma stranami sporu předkládané varianty proto nepředstavují porušení pravidel konání ústní zkoušky. Soud proto považuje pro předmět věci za nadbytečné zjišťování počtu přítomných členů zkušební komise v průběhu zkoušky.

V.3 Porušení formální a procesní stránky přijímacího řízení písemným testem

66. Další námitkou žalobce nezákonnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí spatřoval v porušení formální a procesní stránky přijímacího řízení. Podle pozvánky k přijímací zkoušce měla tato zkouška být jednokolová a ústní; v pozvánce bylo výslovně uvedeno, že písemná zkouška se nekoná. Fakticky však zkouška měla 4 části, z toho jednu písemnou.
67. Podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona o VŠ je vysoká škola nebo fakulta oprávněna nad rámec zákonných požadavků (viz § 48 zákona o VŠ) stanovit další podmínky přijetí ke studiu týkající se určitých znalostí, schopností nebo nadání nebo prospěchu ze střední školy, popřípadě vyšší odborné školy nebo vysoké školy. Podle odstavce 4 téhož ustanovení se splnění podmínek stanovených podle odstavců 1 a 3 ověřuje, a to zpravidla přijímací zkouškou.
68. Podle článku 6 odst. 1 Řádu přijímacího řízení „[p]řijímací zkouška může mít jednu nebo více částí a může se konat v jednom nebo ve více kolech. Přijímací zkouška nebo její část může mít formu písemnou, ústní, talentovou, praktickou nebo kombinovanou. Všechny části přijímací zkoušky se mohou konat v jednom nebo ve více dnech“ (podtržení doplněno soudem). Podrobněji je rozvedena v bodě 5.1.1 Podmínek přijímacího řízení, že „přijímací zkouška může být jednokolová nebo dvoukolová, přičemž každé kolo se může skládat z jedné nebo více částí; jednotlivé části mohou mít různou formu, a to písemnou (test s uzavřenými nebo otevřenými otázkami, esej, analýza apod.) nebo ústní. Podoba přijímací zkoušky a případné další podmínky jsou stanoveny v odborných požadavcích pro jednotlivé studijní programy.“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

69. Z přílohy Podmínek přijímacího řízení – Odborné požadavky pro jednotlivé studijní programy – bakalářské studium, asijská studia: specializace Tibetanistika vyplývá popis přijímací zkoušky: ústní zkouška: 1) motivace ke studiu tibetanistiky max. 30 bodů), 2) tibetské reálie (kulturní, historické a geografické, max. 30 bodů), 3) obecné vědomosti o jazyce a jazycích (včetně mateřštiny, max. 30 bodů), 4) písemný test z angličtiny na úrovni B1 (max. 10 bodů).
70. Z výše uvedeného se podává, že je v gesci univerzity, případně fakulty, stanovit pravidla přijímacích zkoušek. V tomto ohledu je jim zákonnou úpravou a vnitřními předpisy poskytnut relativně široký rozsah možností provádění přijímacích zkoušek – mohou zahrnovat více kol, přičemž přijímací zkouška (či jen její část) může mít rozličné formy. Nutno dodat, že formulace článku 6 odst. 1 Řádu přijímacího řízení není příliš podařená: kombinovaná forma zkoušky znamená, že taková zkouška zahrnuje více forem provedení (například písemnou a ústní); tedy již z podstaty věci musí mít kombinovaná zkouška více částí.
71. V pozvánce k přijímací zkoušce, která byla doručena žalobci, je uvedeno, že přijímací zkouška měla být jednokolová a ústní. Výslovně pak uvádí, že písemná zkouška se nekoná.
72. Žalované lze přisvědčit, že pozvánka k přijímací zkoušce má především informační charakter. Podle bodu 5.2.1 Podmínek přijímacího řízení však plní také legitimační funkci. Samotná pozvánka nicméně bezprostředně neposkytovala žalobci vůbec žádnou informaci o tom, že by se ve skutečnosti měla konat zkouška zahrnující 4 části včetně písemného testu, proto sama o sobě nemohla sloužit jako jediný zdroj informací o přijímacím řízení. Žalobce přitom byl jak v pozvánce ze dne 26. 4 2024, tak v její příloze dostatečně srozumitelně poučen o tom, že se má seznámit právě s Podmínkami přijímacího řízení – z nichž přesná informace o průběhu a podobě zkoušky již vyplývala. Ostatně žalobce nepopírá ani nenamítá, že by nevěděl, že se s Podmínkami přijímacího řízení měl seznámit. Ačkoliv informace o konání písemného testu vyplývaly až z Podmínek přijímacího řízení, bylo nepochybně na žalobci, aby se s podmínkami přijímacího řízení v dostatečné míře a s dostatečným předstihem seznámil, zvláště, když bližší informace o předmětu a obsahu přijímací zkoušky ze samotné pozvánky nevyplývají. Případná neznalost o obsahu přijímací zkoušky tak jde nutně k tíži žalobci.
73. Vyslovené platí podle soudu až na jednu výjimku – pozvánka totiž výslovně zdůrazňuje, že písemná zkouška se nekoná, její obsah proto mohl v žalobci vzbudit dojem, že součástí zkoušky nebude žádná písemná část.
74. Z informací zveřejněných fakultou či univerzitou by s ohledem na transparentnost mělo být případným uchazečům o studium bez dalšího zřejmé, jasné a srozumitelné, jakým způsobem bude přijímací řízení probíhat. Argumentace jednotným formátem pro různé studijní programy na fakultě rozhodně nijak nelegitimuje fakt, že pozvánka je díky tomu zavádějící a neodpovídá skutečnému stavu. Bez ohledu na převažující formu jednokolové zkoušky nelze odhlédnout od skutečnosti, že zkouška obsahovala také část písemnou. V tomto ohledu soud odmítá vysvětlení žalované, že písemná část byla marginální, a proto bylo na místě zkoušku označit jako ústní – ve skutečnosti totiž šlo o zkoušku jednokolovou kombinovanou.
75. Podstatné je však to, že podle protokolu o zkoušce žalobce absolvoval všechny čtyři části zkoušky a v průběhu přijímacího řízení si nejlépe vedl právě v onom „neočekávaném“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

písemném testu z anglického jazyka, v němž získal 80 % možných bodů (tj. 8 z 10 možných), přičemž v ostatních třech částech získal 1) motivace ke studiu tibetanistiky 10 z 30 možných bodů, 2) tibetské reálie 5 z možných 30 bodů, 3) obecné vědomosti o jazyce a jazycích 12 z možných 30 bodů.

76. To, že se tedy konal i písemný test, v němž žalobce z celkových 10 získaných bodů získal rovnou 8 bodů a současně v této části zkoušky téměř maximum možných bodů, tedy nijak nezkrátilo žalobcova práva na úspěšné složení zkoušky. I kdyby žalobce očekával písemný test, připravil se na něj a získal plný počet bodů, získal by maximálně o 2 body navíc, celkově 37 bodů. I tak by zdaleka nedosáhl na potřebný počet alespoň 50 bodů.
77. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že přijímací řízení bylo provedeno v souladu s předem stanovenými podmínkami: šlo o jednokolovou zkoušku o čtyřech částech, z nichž tři byly ústní, jedna písemná. Soud se proto neztotožnil s tvrzením žalobce o procesní zmatečnosti přijímacího řízení a porušení článku 6 Řádu přijímacího řízení. Vada spočívající ve výslovném ujistění v pozvánce, že písemná část se nekoná, pak neměla vliv na výsledek přijímacího řízení (srov. § 75 odst. 3 s. ř. s.).
78. Žalobce poukázal rovněž na to, že ve zveřejněných podmínkách k přijímacímu řízení v SIS je jako část zkoušky uvedena „*diskuze nad tématem bakalářské práce*“, což je rovněž v rozporu s tím, co bylo uvedeno v Podmínkách přijímacího řízení.
79. Z provedeného důkazu - výpisu podmínek přijímacího řízení oboru „*Asijská studia se specializací Tibetanistika (0231TA0900530112)*“ zveřejněného v SIS dne 30. 11. 2023, které soudu k důkazu předložila žalovaná, se podává, že obsahem ústní zkoušky je debata nad tématem bakalářské práce (max. 30 bodů), znalost studovaného jazyka (max. 40 bodů) a motivace ke studiu oboru (max. 30 bodů).
80. Z protokolu o přijímací zkoušce nicméně vyplývá, že obsahem přijímacího řízení byly tyto části motivace ke studiu tibetanistiky, tibetské reálie, obecné vědomosti o jazyce a jazycích, písemný test z angličtiny na úrovni B1. Žalobce tedy neabsolvoval jako část přijímací zkoušky „*debatu nad tématem bakalářské práce*“, ale naopak všechny částky zkoušky, které stanovily Podmínky přijímacího řízení. I tedy zavádějící podmínky k přijímacímu řízení zveřejněné v SIS nemají žádný vliv na průběh přijímacího řízení žalobce.
81. Soud nesouhlasí ani s námitkou, podle které nebyly body za písemnou část zkoušky na profilu žalobce v SIS uvedeny. Podle protokolu získal žalobce celkem 35 bodů, z toho 8 bodů z písemné části zkoušky. Protokol žalobce potvrdil svým podpisem, nadto počet získaných bodů v žalobě výslovně označil za správný (respektive výslovně prohlásil, že počet získaných bodů žalobou nenapadá). Celkový počet bodů přitom koresponduje s výpisem, který žalobce předložil soudu k důkazu: u ústní zkoušky je uveden celkový počet získaných bodů ve výši 35. Je tedy evidentní, že body za písemnou část jinak údajně ústní zkoušky se do celkového počtu získaných bodů započítávají; uvedeny jsou však jen v celkovém součtu.
82. Soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, že by přičtení bodů za písemnou část zkoušky nebylo přípustné. Jak bylo uvedeno výše, Podmínky přijímacího řízení s písemnou částí zkoušky počítaly. Podle nich bylo za písemný test možné získat až 10 bodů. Písemný test byl tedy naprosto legitimní součástí přijímací zkoušky.
83. Soud taktéž neshledal, že by mezi Požadavky přijímacího řízení a bodem 8.3 přílohy pozvánky existoval nesoulad.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

84. Podle Odborných požadavků specializace pro jednotlivé studijní programy – bakalářské studium, specializaci Asijská studia: specializace tibetanistika, je součástí přijímací zkoušky mimo jiné posouzení motivace ke studiu tibetanistiky. Kritéria hodnocení motivace jsou dále rozdělena do tří kategorií: přesvědčivá (30 – 21 bodů), částečně přesvědčivá (20 – 10 bodů) a nepřesvědčivá (9 – 0 bodů). Totožné informace vyplývají také z výpisu podmínek přijímacího řízení oboru „*Asijská studia se specializací Tibetanistika (0231TA0900530112)*“ ze SIS.
85. Její bodové ohodnocení se liší od promyšlenosti a přesvědčivosti zájmu o tuto specializaci. Žalobce za tuto část získal 10 bodů, šlo tedy o částečně přesvědčivou motivaci.
86. Podle bodu 8.2 přílohy pozvánky k přijímací zkoušce je přezkum odvolání omezen na soulad rozhodnutí se zákonem o VŠ, vnitřními předpisy Univerzity Karlovy a její Filozofické fakulty a s platnými podmínkami přijímacího řízení pro akademický rok 2024/2025 (k tomu srov. zákonný základ tohoto pravidla v § 50 odst. 8 zákona o VŠ). V reakci na to je v bodě 8.3 přílohy pozvánky stanoveno: „*Důvodem vyhovět odvolání tedy nemůže být například motivace uchazeče, zájem o obor nebo skutečnost, že se někteří úspěšní uchazeči do studia nezapiší.*“ Obdobná informace je přitom uvedena také v bodě 9.3 Podmínek přijímacího řízení, podle kterých důvodem pro vyhovění odvolání nemůže být například motivace uchazeče, zájem o studium, umístění těsně pod bodovým ziskem nutným pro úspěšné vykonání přijímací zkoušky ani situace, kdy se někteří úspěšní uchazeči nezapišou do studia.
87. Z uvedeného vyplývá, že nelze směřovat motivaci jako podmínku klasifikace v rámci samotné přijímací zkoušky a jako podmínku přezkumu odvolání. Odvolání je zaměřeno na přezkoumání pouze toho, zda v průběhu zkoušky byly u neúspěšného uchazeče dodrženy podmínky přijímacího řízení, které vyplývají jak z obecně závazných předpisů, tak z vnitřních předpisů, mj. i z podmínek přijímacího řízení. Motivace ke studiu tibetanistiky byla coby část přijímací zkoušky zaměřena na přesvědčivé (tj. srozumitelné, podložené) prokázání zájmu uchazeče o studium této specializace a nepochybně jako část přijímacího řízení podléhá možnému odvolacímu přezkumu. Pokud ale byly podmínky pro vedení přijímacího řízení dodrženy a součástí samotného přijímacího řízení by nebylo bodové hodnocení motivace neúspěšného uchazeče o studium, samotná motivace či zájem o studium nemohla převážet nad tím, že podmínky přijímacího řízení uchazeč splnil, nebyl však dostatečně bodově úspěšný.
88. I v tomto ohledu musí soud dát za pravdu žalované: žalobce se svou argumentací domáhat zohlednění motivace ke studiu v nesprávných podmínkách a situaci.
89. Pokud jde o námitky porušení demokratických principů, ochrany veřejného zájmu, nestrannosti, legitimního očekávání a etického rozměru věci, soud konstatuje, že žalobcova argumentace ohledně těchto námitek je velmi vágní a obecná. Žalobce se stran ustanovení § 1 písm. b) zákona o VŠ, § 2 odst. 4 správního řádu a čl. 6 Etického kodexu omezil na konstatování o jejich porušení. Soudu přitom z těchto žalobních tvrzení nevyplývá, v čem konkrétně v tomto ohledu žalobce považuje napadené a případně i prvostupňové rozhodnutí za nezákonné. Soud proto jen obecně konstatuje, že v postupu žalované neshledal „libovůli totalitárních režimů“. Pokud žalobce, jak již bylo opakovaně uvedeno, souhlasí s bodovým hodnocením, jen těžko může současně namítat, že ze strany žalované vůči němu bylo postupováno s libovůlí. Nedostatek transparentnosti v pozvánce a v SISu je sice vadou,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

nezpůsobuje však bez dalšího nezákonnost přijímacího řízení a neznamená ani to, že by žalovaná vůči žalobci postupovala s libovůlí.

90. Pokud jde o ochranu veřejného zájmu, žalobce argumentoval dopadem na ostatní uchazeče o studium. V tomto kontextu soud připomíná, že žalobci nepřísluší ochrana veřejného zájmu. Předmětem tohoto soudního řízení je posouzení zákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí, které se týkají výlučně žalobcových práv (srov. žalobní legitimaci dle § 65 s. ř. s.). I kdyby tedy soud žalobci vyhověl, nemělo by takové rozhodnutí bezprostřední dopad na jiné uchazeče o studium. Žalobce v žalobě nenamítal, že by zákonná úprava dotčených ustanovení zákona o VŠ snad byla v rozporu s ústavním pořádkem, stejně tak nenamítal protizákonnost či protiústavnost podzákonných, potažmo interních předpisů univerzity. Stejně tak ze správního spisu nevyplyvá a žalobce tuto argumentaci ani nijak konkrétně nerozvinul, že by žalovaná vůči žalobci nejednala nestranně. Takovou skutečnost žalobce rovněž neprokázal.
91. Souhlasit nelze ani s argumentací porušení legitimního očekávání žalobce ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Jak již soud vysvětlil výše, pozvánka k přijímací zkoušce byla skutečně zavádějící a pro žalobce mohla být překvapující v části oznámení o nekonání písemného testu, v ostatních částech bylo však na žalobci, aby se s obsahem přijímací zkoušky včas seznámil. Pokud tak neučinil, jde to k jeho tíži a žalobci žádné legitimní očekávání o průběhu zkoušky, které by se odlišovalo od stanovených podmínek, ani nemohlo vzniknout. Konání „nečekané“ části zkoušky, tj. písemného testu pak újmu na právech žalobce nezpůsobilo.
92. Pokud jde o etický rozměr, nebylo prokázáno, že by snad nějaký člen akademické obce či zaměstnanec univerzity jednal v rozporu s právními předpisy či poškozoval dobré jméno univerzity. Žalobce s tímto argumentem nikoho a nic konkrétního nespojil, porušení etického kodexu nebylo v soudním řízení prokázáno. Soud chápe žalobcovu rozhořčení nad neúspěchem u přijímací zkoušky a dílčími procesními pochybeními na straně univerzity, to však na zákonnosti jejího postupu nic nemění.
93. Na rozdíl od žalobce soud jako problematickou nevnímá úpravu konání kombinovaných zkoušek: tedy těch, které obsahují písemnou i ústní část. Uchazeči o studium z logiky věci totiž nemohou vykonávat části přijímací zkoušky paralelně, tj. současně psát test i ústně odpovídat na otázky zkušební komisi. Pravidla pro konání ústní či písemné zkoušky (srov. článek 6 odst. 7 Řádu přijímacího řízení, větu čtvrtou) jako takové se pro totožnou povahu nepochybně uplatní také u dílčí části kombinované zkoušky s ohledem na zrovna prováděnou část zkoušky: u ústní části kombinované zkoušky tedy musí být přítomni alespoň dva členové zkušební komise, na písemnou část téže kombinované zkoušky nemusí být přítomen ani jeden z nich. To, že článek 6 odst. 7 Řádu přijímacího řízení s kombinovanou variantou zkoušky výslovně nepočítá, tedy rozhodně nelze považovat za nedostatek či vadu tohoto předpisu. S ohledem na výše uvedené soud v úpravě kombinovaných zkoušek nespatřuje selhání managementu přijímacího řízení, mezeru v interních předpisech univerzity ani porušení standardů kvality, jak dovozoval žalobce.

V.4 Nedostatky formálních náležitostí správních rozhodnutí

94. Soud se konečně neztotožnil ani s dílčími námitkami chybějících formálních náležitostí.
95. Soud připomíná, že zákonem č. 137/2016 Sb. došlo s účinností od 1. 9. 2016 k novelizaci ustanovení § 50 zákona o VŠ, který upravuje přijímací řízení. Předmětnou novelou bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

mimo jiné odstraněno ustanovení vylučující aplikaci předpisů o správním řízení na rozhodování o přijetí ke studiu. Tato změna způsobila, že přijímací řízení přestalo být řízením výlučně upraveným zákonem o vysokých školách, a stalo se naopak řízením, které zákon o vysokých školách upravuje jen zčásti a u něhož se předpokládá subsidiární užití správního řádu (k tomu viz také § 1 odst. 2 správního řádu). V souladu s tím ostatně také řád přijímacího řízení ve svém článku 10 výslovně deklaruje, že na rozhodování ve věcech přijetí ke studiu se v případě, kdy zákon o vysokých školách, statut nebo tento řád neobsahuje speciální úpravu, použije správní řád.

96. Žalobce namítal, že v prvostupňovém rozhodnutí chybí podpis děkanky, resp. proděkana pro studium a přijímací řízení, v čemž spatřoval porušení ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu.
97. Odkazované ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu obsahuje náležitosti písemného vyhotovení rozhodnutí: *„označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem, označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.“* Vedle úpravy písemného vyhotovení rozhodnutí potom specificky pro stejnopisy obsahuje pravidlo, že *„podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možné nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.“* Ostatně také podle článku 11 odst. 9 Řádu přijímacího řízení se písemné vyhotovení rozhodnutí opatří razítkem a podpisem oprávněné úřední osoby.
98. Je-li na rozhodnutí uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby, avšak podepsáno je pouze jinou osobou v rubrice za správnost, nezakládá tato vada sama o sobě nicotnost tohoto rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Za nicotné by mohlo být rozhodnutí považováno pouze v případě, kdyby absence podpisu oprávněné osoby odrážela fakt, že rozhodnutí bylo vydáno zcela bez vědomí této osoby a že se tedy ve svém důsledku vůbec o projev vůle správního orgánu nejedná (právní věta rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2004, č. j. 2 Azs 5/2004 – 48). Skutečnost, že by prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno zcela bez vědomí oprávněné úřední osoby; ze spisu nevyplývá. Žalobcem taková skutečnost nebyla ostatně ani tvrzena; žalobou napadá jen formální nedostatek absence podpisu.
99. Podle ustanovení § 50 odst. 2 zákona o VŠ o přijetí ke studiu ve studijním programu, který uskutečňuje fakulta, rozhoduje děkan fakulty. Právě on (respektive ona) je oprávněnou úřední osobou, která má rozhodnutí podepsat. O tom mezi stranami není sporu.
100. Obsahem správního spisu je, mimo jiné, originál prvostupňového rozhodnutí, který obsahuje podpis proděkanky pro studium a přijímací řízení. Ta prvostupňové rozhodnutí podepsala v zastoupení za děkanku Filozofické fakulty. Originál prvostupňového rozhodnutí tedy namítanou vadou netrpí. Rozhodnutí je opatřeno otiskem hranatého razítka č. 2 s textem *„Univerzita Karlova Filozofická fakulta Studijní oddělení Referát přijímacího řízení“*.
101. Řád přijímacího řízení ani Podmínky přijímacího řízení neupravují způsob doručování rozhodnutí o přijetí (či nepřijetí) ke studiu. Uplatní se proto subsidiární úprava správního řádu: podle ustanovení § 72 odst. 1 správního řádu se rozhodnutí účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Žalobci byl přitom podle předloženého spisu byl doručen právě stejnopis prvostupňového rozhodnutí.

102. Filozofická fakulta tedy postupovala v souladu se zákonem, když žalobci odeslala jen stejnopis prvostupňového rozhodnutí obsahující doložku "v. r." u jména proděkanky pro studium a přijímací řízení a doložku "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu referentky, která za soulad stejnopisu s originálem rozhodnutí odpovídá. S žalobcem tedy nelze souhlasit co do závěru, že absence podpisu oprávněné úřední osoby způsobuje nezákonnost (či dokonce namítanou nicotnost) prvostupňového rozhodnutí.
103. Jak soud uvedl výše, náležitostí písemného vyhotovení rozhodnutí je podle ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu také otisk úředního razítka. Oproti podpisu oprávněné úřední osoby, u kterého zákon v případě stejnopisu výslovně umožňuje jeho nahrazení, taková výjimka v případě otisku úředního razítka není. Otisk úředního razítka tudíž musí být součástí originálu i stejnopisu prvostupňového rozhodnutí.
104. Obecně podle § 5 zákona č. 352/2001 Sb., o užívání státních symbolů České republiky platí, že rozhodnutí je třeba opatřit malým státním znakem. V tomto ohledu lze žalobci přisvědčit, že originál prvostupňového rozhodnutí neobsahuje otisk malého státního znaku v úředním razítku, opatřen je toliko hranatým textovým razítkem Filozofické fakulty Univerzity Karlovy. Tuto skutečnost ostatně žalovaná ani nepopírá.
105. Absence náležitostí správního rozhodnutí vymezených v ustanovení § 67 až 69 správního řádu může v určitých situacích způsobit nepřezkoumatelnost, tedy také nezákonnost takového rozhodnutí. *„Naproti tomu například chybějící datum, podpis oprávněné úřední osoby nebo otisk úředního razítka není podle judikatury zpravidla podstatnou vadou, nezpůsobuje-li pochybnosti o pravé podstatě a druhu písemnosti.“* (JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 69 [Další náležitosti rozhodnutí]. In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 533, marg. č. 2.). Komentářem odkazovanou judikaturou je například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 As 133/2021 – 34. V bodě [16] tohoto rozsudku je uvedeno, že *„[t]ento formální nedostatek [pozn. Městského soudu: otisku úředního razítka] však nepovažuje Nejvyšší správní soud za natolik závažný, aby zakládal nezákonnost rozhodnutí žalované, a to s ohledem na konkrétní okolnosti případu, obsah rozhodnutí a jeho formu, která žádným podstatným způsobem nesnižuje důvěru v jeho obsah a soulad se zákonem.“*
106. Žalovaná přitom naprosto příhodně argumentovala odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu dne 23. 4. 2014, č. j. 6 Ads 87/2013 – 131, a ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48, podle kterých nicotnost správního rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu způsobují pouze ty nejtěžší vady příslušnosti. Absence těchto náležitostí sice zakládá nezákonnost rozhodnutí, ne každá nezákonnost rozhodnutí však nutně musí vést k jeho zrušení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011 – 82). V případě absence otisku razítka by byl důvod pro zrušení rozhodnutí, pokud by toto pochybení vrhalo pochybnost na to, kdo předmětné rozhodnutí vydal. Žalobce sice argumentoval, že žalovaná odkazovala na starou a překonanou judikaturní praxi, sám však neuvedl, v čem nebo čím je tato praxe podle jeho názoru konkrétně překonaná. Soud takový důvod neshledal.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

107. Absence otisku úředního razítka s malým státním znakem v prvostupňovém rozhodnutí je sice formální vadou, avšak nemá žádný vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí (srov. § 75 odst. 3 s. ř. s.). Soud přitom dodává, že žádnou z namítaných vad netrpí originál žalovaného rozhodnutí, tj. to obsahuje jak podpis rektorky, resp. oprávněné úřední osoby /prorektorky pro studijní záležitosti/ coby odvolacího orgánu, tak otisk razítka s malým státním znakem. Potvrzující napadené rozhodnutí přitom tvoří s prvostupňovým rozhodnutím jednotu, proto vada v absenci úředního razítka na prvostupňovém rozhodnutí nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
108. Nad rámec výše uvedeného žalobce v replice žalobní bod formálních vad doplnil o argument, že podle ustanovení § 50 odst. 2 zákona o VŠ děkan rozhoduje jen o přijetí, nikoliv nepřijetí uchazeče o studiu.
109. Jak bylo poznamenáno již výše, o přijetí ke studiu ve studijním programu, který uskutečňuje fakulta veřejné vysoké školy, rozhoduje děkan fakulty (§ 50 odst. 2 zákona o VŠ). Rozhodnutí musí být poté vydáno do 30 dnů od ověření podmínek pro přijetí ke studiu podle § 49 odst. 5 (§ 50 odst. 4 zákona o VŠ). Proti rozhodnutí se uchazeč může odvolat ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho oznámení (§ 50 odst. 6 zákona o VŠ).
110. Žalobci lze dát za pravdu, že naprosto izolovaným a čistě jazykovým výkladem ustanovení § 50 odst. 2 zákona o VŠ může dojít k závěru, že pravomocí děkana je pouze pozitivní možnost rozhodnutí o přijetí. Takový závěr je však naprosto nesprávný, neodpovídající ostatním výkladovým pravidlům. Fakticky by totiž podle zákona mohl děkan fakulty rozhodovat pouze pozitivně o přijetí; ti, co by u přijímacího řízení úspěšní nebyli, by se tak dostali do jakéhosi „právního vakua“, ve kterém by nikdo neměl kompetenci o jejich žádosti věcně rozhodnout.
111. Ustanovení § 50 odst. 2 zákona o VŠ je nezbytné vnímat systematicky v kontextu ostatních odstavců téhož ustanovení. § 50 odst. 4 tohoto zákona již nehovoří o rozhodnutí o přijetí, ale jen o „rozhodnutí“. Stejně tak o prostém „rozhodnutí“ hovoří také odstavec 6, který uchazeči o studium poskytuje lhůtu pro odvolání proti tomuto rozhodnutí. Je přitom zřejmé, že odvolání budou využívat především ti uchazeči, kteří u přijímací zkoušky neuspěli.
112. Podle článku 11 odst. 5 Řádu přijímacího řízení přitom platí, že pokud uchazeč nesplní podmínky pro přijetí ke studiu, vydá děkan do 30 dnů od ověření podmínek pro přijetí ke studiu rozhodnutí o nepřijetí ke studiu; citované ustanovení přitom odkazuje právě na ustanovení § 50 odst. 4 zákona o VŠ. Podle článku 11 odst. 6 Řádu přijímacího řízení se ve výrokové části rozhodnutí *„uvede, zda byl uchazeč přijat či nepřijat ke studiu, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, včetně vnitřních předpisů univerzity nebo fakulty, osobní jméno a příjmení uchazeče, popřípadě jeho další jména a rodné příjmení, datum narození a adresu místa trvalého pobytu, popřípadě další adresu pro doručování a označení studia, o které v řízení jde“* (podtržení doplněno soudem).
113. Chybějící zákonné vymezení rozhodnutí o nepřijetí tedy nelze vnímat jako deficit zákona o VŠ, formulační nedostatek nemá žádné dopady na faktické právo děkana vydat ve věci přijímacího řízení „rozhodnutí“: tedy rozhodnutí ať již pro uchazeče o studium pozitivní (o přijetí) či negativní (o nepřijetí ke studiu na vysoké škole) povahy.
114. Žalobce dále namítal, že v napadeném rozhodnutí je odkaz na ustanovení § 50 odst. 7 zákona o VŠ, správně mělo být odkazováno na § 50 odst. 6 zákona o vysokých školách. Rektorka

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

tak podle žalobce sice uvedla, že je odvolacím orgánem, „neaktivovala“ však svou pravomoc, rozhodnutí pak neobsahuje odkaz na § 50 odst. 8 zákona o vysokých školách.

115. Podle ustanovení § 50 odst. 6 zákona o vysokých školách se proti rozhodnutí uchazeč může odvolat ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho oznámení. Podle § 50 odst. 7 zákona o VŠ je odvolacím správním orgánem rektor. Následující odstavec (8) poté stanoví, že *„[r]ektor přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, vnitřními předpisy vysoké školy a fakulty a s podmínkami přijetí ke studiu stanovenými vysokou školou nebo fakultou“*.
116. Povinností správního orgánu ve smyslu ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu je ve výrokové části svého rozhodnutí uvést právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Jde jak o ustanovení procesní, kterými je založena příslušnost správního orgánu, tak o ustanovení hmotněprávní, podle kterých správní orgán rozhodl v meritu věci. Součástí výroku je přitom i výroková část záhlaví (návěta), ve kterém je před výrokem specifikováno, podle kterého (kterých) hmotněprávního ustanovení je ve věci rozhodováno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 – 57).
117. Rektorka v záhlaví napadeného rozhodnutí skutečně odkázala jen na ustanovení § 50 odst. 7 zákona o VŠ, tedy na procesní ustanovení zakládající její příslušnost pro projednání věci a na ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu, které vymezuje postup pro zamítnutí odvolání ve správním řízení. Je pravdou, že v napadeném rozhodnutí ani ve výrokové části či v odůvodnění nezahrnula odkaz na přípustnost odvolání podle § 50 odst. 6 zákona o VŠ a stejně tak do výrokové části nezahrnula odkaz na ustanovení § 50 odst. 8 zákona o VŠ, který vymezuje rozsah přezkumu odvolacího řízení.
118. Neuvedení odkazu na § 50 odst. 6 zákona o VŠ nezpůsobuje žádnou vadu napadeného rozhodnutí, neboť podle názoru soudu nebylo nezbytné do výrokové části toto ustanovení uvádět. Včasnost a přípustnost jsou jedny z procesních podmínek, které mají vliv toliko na samotnou projednatelnost opravného prostředku. Nejde však přitom o věcné posouzení merita věci. S těmito procesními podmínkami se navíc rektorka zabývala, jak vyplývá z třetí věty úvodu odůvodnění, v němž konstatovala, že žalobce podal v zákonné lhůtě odvolání. Mezi stranami poté vůbec není sporné, že proti rozhodnutí děkanky bylo odvolání přípustné, a že žalobce jej podal včas.
119. V rámci odůvodnění (druhý odstavec shora) rektorka odkázala také na ustanovení § 50 odst. 8 zákona o VŠ. Žalobci tedy soud dává za pravdu, že odkaz na ustanovení § 50 odst. 8 zákona o VŠ, kterým je vymezen rozsah přezkumu v rámci odvolání, měl být obsažen také v záhlaví rozhodnutí, neboť rozsahem přezkumu je rektorka vázaná a postupovala podle něj při věcném posouzení odvolání. To však nic nemění na tom, že rektorka si existence a obsahu tohoto ustanovení byla vědoma, neboť podle tohoto ustanovení fakticky postupovala. V rámci odůvodnění na toto ustanovení ostatně výslovně odkázala.
120. Soudu nadto není zřejmé, jak by se absence odkazu na tato ustanovení měla promítnout do veřejných subjektivních práv žalobce. Soudní řád správní je (jak ostatně argumentoval sám žalobce) „obránnou“ normou, která chrání veřejná subjektivní práva (§ 2 s. ř. s.). Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoli iniciovat prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Soudní řád správní má zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Soud přezkoumává pouze tu činnost veřejné správy, která zasáhne do veřejných subjektivních práv (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86 [č. 1764/2009 Sb. NSS], bod 34).

121. I kdyby návětí napadeného rozhodnutí odkaz na ustanovení § 50 odst. 8 zákona o VŠ obsahovalo, na výsledku správního řízení by to nic nezměnilo. Žalobce totiž tak jako tak nedosáhl na minimální počet bodů potřebných pro přijetí, nemohl proto být ke studiu přijat (srov. bod 6.3 Podmínek přijímacího řízení). Vada je čistě formálního charakteru, podobně jako v případě absence otisku úředního razítka s malým státním znakem tedy nejde o vadu, která by měla zásadní dopad na výrok napadeného rozhodnutí. Soud proto nemohl přisvědčit ani této námitce.

VI. Závěr a náklady řízení

122. Městský soud neshledal důvodnými žalobcovy námitky stran složení a přítomnosti zkušební komise v průběhu zkoušky, neboť nebylo prokázáno, že by zkouška probíhala v rozporu se zákonem o VŠ či s interními předpisy Univerzity Karlovy. Ačkoliv písemná část přijímací zkoušky nebyla avizována v pozvánce, konání překvapivého písemného testu žalobce nijak nezkrátilo a nemůže sloužit jako důvod pro zrušení prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Žalobcem namítané formální vady rozhodnutí děkanky Filozofické fakulty a rektorky poté nejsou natolik zásadního charakteru, aby odůvodnily jejich zrušení. Soud se neztotožnil ani s ostatními dílčími námitkami žalobce.
123. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
124. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nevznikly žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Soud přiznané osvobození od soudních poplatků kdykoliv za řízení odejme, a to i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly. Přiznané osvobození se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti.

Praha 2 6.srpna 2025

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.